

ПРО ДОБРО

І в матері до дев'яноста літ набралось
І я тепер вже дуже зрілим став,
У нас традиція, коли б не зустрічались,
Ми говоритимем про те, що хто згадав.

Я розумію, матері моїй не треба,
Щоб подарунки я сьогодні віз,
Лиш відчувається на старості потреба
Уваги та розмов до сміху і до сліз.

Недочувати стала, в пам'яті провали,
Та часто бачу дуже ясний ум,
Коли пригадує таке, що десь сховалось,
І з раннього дитинства пробива, як струм.

Буває, стане довгий вірш декламувати,
Хоч встигла кінчить лише перший клас □
Воєнний і сирітський ранок має мати,
Пізнала і голодний і колгоспний час.

Не може зрозуміти нове покоління,
Бо не таке, як у її часи,
І каже, що воно не звичне до терпіння,
Йому усе сьогодні дай і принеси.

Та крім такої “філософії” простіше

Нам про добро із нею говорить,
Пригадує вона чомусь усе частіше
Тих, хто добром ділився у нелегку мить.

Згадала тепло жінку, що білизну взимку
Їй допомгла нести та ще й попраць,
Для матері була велика це підтримка,
Бо хвора і ніяк не можна помирать.

Подібних епізодів у житті бувало
Чимало, всі у пам'яті жили.
І мати теж добро робить старалась □
Бо треба повертати все, що тобі дали.

Додому їхав у автобусі тісному,
Стояв ногою однією я,
Білета брав, а другою “висів” на чомусь,
Біля дверей сиділа молода сім'я.

Встав чоловік і попросив мене сідати,
А в жінки дівчинка років п'яти,
Подякував, сидим і стали розмовляти,
Незручності стерпіть і час щоб скоротить.

Подумалось, як же мені сім'ю віддячить,
Щоб не образити людей нічим,
В часи байдужості добро багато значить,
Та часто обережним треба бути з ним.

Купить морозиво малій на думку спало,
Мені добро і я також зумів,
І всі удвоє щасливішими ми стали
Добром будь вдячним за добро без зайвих слів.

Дата написання вірша: 2020-11-27